

λευταίο τόμο του Ψυχάρη («Ρόδα και Μήλα» τόμ. Δ'), μὰς λείπει πολλὰ κινούρια πράγματα: Πῶς ὁ Ψυχάρης εἶναι αἰρεσιόδους, πῶς δὲ ζῇ στὴν Ἑλλάδα, πῶς εἶναι κουτοπόνηρος μὲ χιούμορ, πῶς εἶναι κρονώλης, πῶς ἔχει παθολογικὸ θάρρος καὶ γεροντικὴ φλυορία πού κατάντησε ἀνυπόφορη, πῶς θέλει νὰ πείσῃ τὸν κόσμον ὅτι μόνον αὐτὸς εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀλήθειαν, καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι [καὶ ὁ Ξενόπουλος:] ἔχουν ἄδικον, πῶς τὸν ἀκολουθοῦν μόνο πέντε δέκα καὶ ὁ κ. Παλαμῆς, πῶς ὁ ψυχαρασμός του εἶναι φαινόμενο δυσεξήγητο, πῶς τότε νομίζει οὐτοπία, πῶς κινεῖ τὴ γενικὴ ἀγανάκτηση, πῶς εἶναι ἐξω ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, πῶς εἶναι τερατώδης παραλογισμός, πῶς καταδικάζει τὸ ἔθνος διὰ παντός εἰς τὸ σκότος (!), πῶς ὀργίζεται κλτ. Λέει ἀκόμα πῶς ὁ ἴδιος (ὁ Ξενόπουλος!) εἶναι δημοτικιστὴς (!!!!!), πῶς ἀκολουθεῖ τὴν ἀμέσῃ ὁδόν, πῶς ἡ ἀντίδραση κατὰ τοῦ ψυχαρασμοῦ εἶναι ἀπεγνωσμένος ἄγων τοῦ ἔθνους περὶ ὑπάρξεως καὶ αὐτοσυντηρήσεως, πῶς ἐμῆς εἴμαστε τυφλοὶ καὶ τρελλοὶ, πῶς ἀεροβατοῦμε, πῶς ἡ ἡμισὴ γλώσσα θὰ θυματουργήσῃ καὶ πῶς ὁ Ξενόπουλος ἔχει ὄνειρο, καὶ πῶς τὸ ὄνειρό του αὐτὸ εἶναι ἀνὰ ἐκαστάς μας, νὰ διατηρήσωμεν τὸ ἔθνος αὐτὸ εἰς τὴν μικροῦλάν του ζωὴν!

Λέει καὶ ἄλλα σοφὰ πράγματα, μὰ πού! δὲ νὰ σοῦ ταραδιάσω. Κάθισε λοιπὸν καὶ χτύπησέ τον ὅπως εἰς ξέρις, γιατί δὲν κάνει τέτοια πράγματα νὰ τζήσουμε χωρὶς ἀπάντησιν. Ξεχνᾷ πόσοι ὄχτροι τῆς δημοτικῆς στίκονται στὸ πόδι γιὰ νὰρπαζοῦν καμιά χιλιοειπωμένη καὶ ξαναζεσταμένη ἀνοησία, καὶ νὰ μὰς τὴν ἐξοφλοῦν;

Ἀθήνα 6/4/908.

Δικός σου

ΦΩΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Σημ. τοῦ «Νουμά». Ἀσκημα ἑκαμῆς, κ. Φώτῃ Ἀναστασοπούλε, νὰ στείλεις αὐτὸ τὸ γράμμα στὸ «Νουμά». Ἐμεῖς τὸν ξέρουμε πολυκαλὰ τὸν κ. Ξενόπουλο καὶ δὲν καρτερούσαμε τὸ τελευταῖο ἄρθρο του γιὰ νὰν τὸν γνωρίζουμε. Τὸ γράμμα σου ἔπρεπε νὰν τὸ στείλεις σιὸς ἄλλους, τοὺς ἐπίσημους, τοὺς ἐπισημότατους δημοτικιστάδες, πού δὲν τὸν ξέρουν ἢ καμῶνουνται πῶς δὲν τὸν ξέρουν. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ τυπώνουμε, γιατί ἀλλιῶς τὰ δὲ τανὲ λόγος νὰ ξεδιώσουμε ἄδικα τὸν ἀδίκωνε τόσο τόπο.

Μὰς γράφεις «νὰ ὑψώσουμε φωνή!» Καλέ, δὲ βαριέσαι, καὶ μάλιστα σὲ τέτια ἐποχὴ!

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΣΤΙΑ

Φίλε μου,

Χαρὰ πολλή μοῦ σκορπῆσαν τὰ λόγια τὰ συναδερφικά τοῦ «Νουμά» γιὰ τὸ γάμο μου. Σαφινάστηκα μοναχὰ γιὰ τῆς «Ἑστίας» τὸ φέριμο τὸ ρωμαλικό. Ἡ «Ἑστία» ἔχει ὑπομονὴ νὰ ξεθυμαίνῃ ἐναντίο μου σὲ καταλληλότερες περιστάσεις, ὅταν λ. χ. θὰ λαβαίνῃ τὰ βιβλία μου, πού τῆς ὑπόσχομαι πῶς δὲ θὰ τὴν περιφρονῶ καὶ θὰ τῆς τὰ στέλνω μὲ τὴν παράκλησιν τὴ θερμὴ πάντα νὰ γράφῃ ἐναντίο τους.

Διόρθωσε καὶ μὴν ἀνακρίβεια. Ὁ πατέρας τῆς γυναίκας μου εἶταν ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τῆς Γαλλίας καὶ ὄχι στρατηγός. Τὸ ἀγγελτῆρι τοῦ γάμου μου δὲν εἶπε τίποτε ἀπὸ αὐτά. Ἰσως καὶ αὐτὸ εἶναι μὴ ἀπὸ τῆς ἐξυπνάδας τῆς φιλενάδας «Ἑστίας».

Σοῦ σφίγγω τὸ χεῖρ καὶ σ' εὐχαριστῶ.

Παρίσι

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

Ο ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Εσσηκώσαμε ἀπὸ τὴν «Πρόδο» τῆς Σίμος [30 τοῦ Ἀπριλίου 1908] τὸ ἀκολουθεῖ κοινωνικὸ, πού μπορεῖ νὰ χρησιμεύῃ γιὰ παραδειγμα σ' ὅσους ἀναγγέλλουν στίς φημερίδας μας γάμους μὲ τὰ μουχλιασμένα σπολύφρανα καὶ κροδοπάραις, καλλιπάραις.

— Ἀρραβῶνες. Στὸ Καστελλόριζο, τῶμορρο καὶ ἀφροστεφανωμένο νητὶ μὰς στίς 18 τ' Ἀπριλίου ἀνήμερ τῆς Παναγιῆς ἀρραβωνιάστηκαν ὁ καλόκαρδος καὶ ἀγαπητὸς δημοτικὸς φαρμακοπός: μὰς Α. Φιλαλήτης καὶ ἡ τρισεύγενη λεβεντιὰ Ἀναστασία Π. Χ' Μιχαλῆκη Μπράδο τους. Εὐχόμας ταχεῖα καὶ στὸ γάμο τους νὰ κλῶν τρικουβερτο μεθύσι.

Ὁ συμπεθερός.

— Ὁ Μιστριώτης, λέει ἡ Ἀστραπὴ μόλις ἔμαθε πῶς ἡ ἐπιτροπὴ γιὰ τὰ διδαχτικά βιβλία τῆς ἀκατωτέρας ἐκπαίδευσως, ἐνέκρινε ἀνγνωσμάταρ πού περιέχει λῆξες «γροθαίκες», παρυσιαίτικες στὸν Ὑπουργὸ τῆς Παιδείας καὶ ἀπαίτησε νὰ μὴ ζωοῖ κῆρος στὴν ἀπόφασιν τῆς ἐπιτροπῆς, γιατί λέει θὰ ἐξεργηθεῖ ὁ λαός.

— Καὶ μεῖς εἴμαστε τῆς γνώμης πῶς πρέπει νὰ ἐξεργηθεῖ ὁ λαός. Μὰ γιὰ νὰ καπελώσει τὸ Μιστριώτη καὶ κάθα κοκορόμυαλο πού τοῦ γίνεται τάχα ὑπερασπιστὴς του, βρίζοντας τὴ γλώσσα του.

— Ὁ Μιστριώτης εἶπε καὶ τ' ἄλλο. Πῶς ἂ δὲν ἀκούσται ἀπὸ τὸν Ὑπουργὸ τῆς Παιδείας, θὰ παρουσιαστῇ στὸν Πρωθυπουργό, καὶ ἀπὸ καὶ τὸ Βασίλει. Νὰ δοῦμε τέλος πάντων πότε θὰ ἀποφασίσαι νὰ παρουσιαστῇ καὶ στὸ Θεό.

— Ἀ δὲν ἀκούσται καὶ ἀπὸ τὸ Θεό, θὰ πῆσι νὰ κάνει τὰ παράπονά του στὸ Δεμοκρίτειο.

— Ἀπὸ ἑνὸς ἀνάντη ποιήμα τοῦ Νέη πού δημοσιεύτηκε στὴ τελευταία «Πανακλή».

....Εἶμαι φτωχὸς τραγουδιστὴς καὶ μὴ μὲ συνερίζετε....

— Ἀμ εἶναι νὰ σὲ συνερίσται κανεῖς, καημένη Νέη;

— Ὁ «Κινισμός καὶ Κυνικὸς» τοῦ Γκόρτχ, ἔμεινε γιὰ τῆλο φύλλο.

— Δημοσιεύτηκε στὸ Γερμανικὸ περιοδικὸ Grenzboten τόμος Β', μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν κ. Karl Dieterich, ἡ «Πρωτομαγιά», ὁ γάμος παρμένο ἀπὸ τὸ βιβλίο «Οἱ νεκροὶ τῆς ζωῆς» τοῦ συναγγέλλ. μὰς Κώστα Πορορίτη. Ὁ κ. Dieterich εἶχε μεταφράσει καὶ ἀπὸ τὴν πρῶτον τόμο τοῦ Ἰδίου συναγγέλλ. μὰς τὸ ὄγκημα «Κούτσουβαλλῆς» πού δημοσιεύτηκε πέρασιν τὸ ἴδιο περιοδικό.

ΣΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

τὸ γραφεῖο (δρόμος Ζήνωνος?) πωλοῦνται ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τὸ ἓν καὶ 1,25 φρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, τὰκόλουθα βιβλία τοῦ ΨΥΧΑΡΙΟΥ «Τὸν νεῖρο τοῦ Γιαννίρη» — τοῦ ΠΑΛΑΜΗ «Ἠλῖος καὶ Φεγγάρι» — τοῦ ΦΩΤΙΑΔΗ «Τὸ γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἑκπαιδευτικὴ μὰς ἀναγέννησις» — τοῦ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ «Ἱστορία τῆς Ρωμιοσύνης», «Μαζώχτρα καὶ Βρουκόλακας» καὶ «Ἐνηρωτικαὶ Ἱστορίαι» — τοῦ Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗ

«Οἱ σκίε μου» — τοῦ ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ «τὸ Ἀνεγνέμετο» (δρῆμα) — τοῦ ΠΑΛΑΜΗ «Θρησκεία καὶ Πατριδα» — τοῦ ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ «Τὰ Παλιὰ καὶ τὰ Καινούρια» — τοῦ Γ. ΑΒΑΖΟΥ «Ἡ ματιὰ» — τοῦ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ «Ζωντανὴ καὶ πεθαμένη» καὶ «Ὁ Ἀσώτος» (δράματα) — τοῦ ΔΟΓΓΟΥ «Ἀδελφὴ καὶ Χλόη» (μεταφρ. Βουτιερῆς) — τοῦ ΕΥΡΥΠΛΩΤΗ «Ἡ Μήδεια» (μεταφρ. Παργιλάτη) — τοῦ ΣΟΦΟΚΛΗ «Ὁ Ἄλκας» (μεταφρ. Ζήσιμου Σιδερῆ).

Ἡ ΙΛΙΑΔΑ μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Ἀλέξ. Πάλλη δρ. 2 καὶ φρ. γρ. 2 1/2 γιὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ὁ ΑΘΡΩΠΙΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ τῆς κ. Ἀλεξάνδρας Παπαδόσκου, χρυσοδεμένος, δρ. 1 1/2 καὶ φρ. γρ. 2 γιὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Τοῦ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ «Ἰαμβοὶ καὶ Ἀνάπαιστοι» — «Τρισεύγενη» — «Γράμματα» — «Ἀσάλευτη Ζωή», 6 δρ. ἀντί 12 πού πωλοῦνται στὰ βιβλιοπωλεῖα. Γιὰ τίς ἐπαρτίδας 6,50 καὶ γιὰ τὸ ἐξωτερικόν 7 φρ. γρ. εἰς ἄλλο ἔξοδο γιὰ τὰ ταχυδρομικά. — Ὁ «δωδεκάλογος» τοῦ Γούτσου, 3 δραχμῆς. — Ὁ θάνατος τοῦ Παληκαρίου δρ. 1.

Τοῦ ΙΔΑ «Μαρτύρων καὶ ἡρώων αἵμα» δρ. 2.

Τοῦ Γ. ΜΑΡΚΕΤΗ Πλουτολογία (δρ. 1) — Κριτικὴ τοῦ ἀδελφου λογιμοῦ τοῦ Κόντ (δρ. 1) — Τὸ δασμολογικὸ ἥτημα στὴν Ἀγγλίαν (δρ. 50)

Τοῦ ΔΕΑΝΤΡΟΥ Κ. ΠΑΛΑΜΑ τὰ «Πρῶτα τραγούδια» δρ. 1.

Τοῦ ΕΡΜΟΝΑ «τῆς Ζωῆς» δρ. 1.

Τοῦ ΕΛΙΑΝΙΔΗ «Γλώσσα καὶ Ζωή» δρ. 2.

Τῆς κ. ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΕΑΝΤΡΙΝΟΥ «Ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦ σκλονίου» δρ. 1.

Τοῦ ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟΥ «Τὸ Μπαμπίν» δρ. 1.

Τοῦ ΨΥΧΑΡΙΟΥ ὅλα τὰ ἔργα ἀπὸ δρ. 4 ὁ τόμος.

Τοῦ Γ. ΣΚΑΛΗΡΟΥ «Τὸ κοινωνικὸ μὰς ζήτημα» δρ. 0,50.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γράμματα καὶ εἰς χρυσόν, ἔτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερεῖν ἀποδοτέας εἰς ὁρισμένην προθεσίαν ἢ διαρκείας.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς δ' ἐγένετο ἡ καταθέσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς δόσεως (cheque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὡλογοῦ.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὡλογοῦν πληρώνονται ἐν τῷ ἴσῳ, κατὰ Κατὰστῆματι καὶ τῇ αἰτήσιν τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὕποκαταστήματι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1 1/2	τοῖς 0/0 κατ' ἔτος διὰ καταθέσεις ἡ μὴν.	
2	" " " " " "	1 ἐτ.
2 1/2	" " " " " "	2 ἐτ.
3	" " " " " "	4 ἐτ.
4	" " " " " "	5 ἐτ.

Αἱ ὡλογοῖ τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐπιλογὴν τοῦ καταθέτου ὡς ἀνωμαλὴ ἢ ἀνωμαλὴ.

ΛΑΧΕΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟΥ 1908

4 ΜΕΓΑΛΑ ΚΕΡΑΝ ΕΣ 100,000 Δρ. 400,000

4 " " 25,000 " 100,000

4 " " 10,000 " 40,000

12 " " 5,000 " 60,000

20 " " 1,000 " 20,000

1644 " " 100 " 164,400

2312 " " 50 " 115,600

4000 ἐν ὅλῳ κέρδη ἀξίας δραχμῶν..... 900,000

Μέχρι τῆς πρώτης καθύστερος 2 (10 Ἀπριλίου 1908) νὰ ἐκπληρώσῃ μόνον 301,000 τετραδράχμων γραμματίων ὡς ἀριθ. 1—300,000. Μόνον οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι θὰ τεθῶσιν ἐντός τῆς κληρωτικῆς κατὰ τὴν κλήρωσιν ταύτην. Κατὰ τὴν θὰ ἐκδοθῶσι μονόδραχμα γραμμάτια ἰσχύοντα διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων, ὡς ἀριθ. 301,000 ἄχρις 1,000,000, θὰ προστεθῶσι δὲ ἐντός τῆς κληρωτικῆς καὶ οἱ ἀντιστοιχοῦν ἀριθμοί.

Γραμμάτια πωλοῦνται. Εἰς τὰ δημόσια τιμῆα καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρτίας, εἰς τὰς Τραπεζὰς, εἰς τοὺς σταθμάς καὶ σταυροὺς τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστάς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων πρὸς δραχμὰς τέσσαρας ἑκάστην, ἰσχύον διὰ τὰς τέσσαρας κληρώσεις καὶ πρὸς δραχμὴν μίαν ἑκάστην γραμμάτιον, ἰσχύον διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν εἰς Ἀθήνας. Ἡ πώλησις τῶν γραμματίων ἀρτεῖται ἀπὸ 1/14 Ἰανουαρίου 1908.

Ὁ διευθύνων τυποστάτης

Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ